

SLADKÝ ŽIVOT

Jennie Lucasová
Osvobodí
jeho srdce?

JENNIE LUCASOVÁ

OSVOBODÍ
JEHO SRDCE?

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

*Srpem seče stébla sluncem spálená,
sady sladce snící sklizeň slibují.
Sošné smrky stráně střeží,
skaliny smáčejí stružky stříbrné.
Sýkory skotačí, skřivani stoupají,
sarančata suchou symfonií skřípou.*

*Srpnových samot smutné sny
se se soumrakem snášejí,
se strništěm stíny stromů splývají,
staré stodoly slámu skrývají.*

*Snopy senné srovnaně stojí,
semena sýpky spolykaly,
sedláci spokojeni sklizeň sledují.*

*Slábnoucí slunce sklouzává
skrz světlé stráně,
samota slyší skřivánčí serenádu.
Se snem srpna srdce setrvává...*

Se snem srpna srdce setrvává...

*To je vlastně takové pěkné memento na všechny
letní lásky – neboť srpnem končí meteorologické léto.
Tak vzpomínejte!*

*S láskou
Váš Harlequin*

Jennie Lucasová

OSVOBODÍ JEHO SRDCE?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Nine-Month Notice

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Jennie Lucas
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spolutvůrce a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2952-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2953-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2954-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Emmaline Swensonová vždycky věděla, co se od ní očekává. Všichni její čtyři bratři byli bouřliváci, otce firma se sotva držela nad vodou a matka měla plnou hlavu starostí. Emmie proto musela veškerý svůj čas věnovat rodině.

Taky si o sobě nikdy nemyslela, že by byla obzvlášť krásná. Blond vlasy jí poněkud zplihle padaly na ramena a na jejích křivkách bylo znát, že ráda tráví čas v kuchyni. Kdysi snila o tom, že se zamiluje do vysokého a počestného muže, který ji poprvé vášnivě políbí za svitu měsíce. Ale takové věci se obyčejným, hodným holkám, jako byla ona, nedějí.

A pak se ve svých sedmadvaceti letech zamilovala. Ta jedna jediná noc byla dokonalá. V náručí toho nejúžasnějšího muže na světě si připadala jako drahocenný šperk. Druhý den ráno však bylo po všem.

Teď bylo Emmii osmadvacet a veškeré romantické představy vzala voda.

„Miláčku, jsi připravená?“

Emmie se odvrátila od zrcadla. Ve dveřích stál její otec a ve vráscité tváři se mu zračila hrdost a láska.

„Kéž by tě teď viděla tvoje matka,“ zašeptal a otřel si uslzené oči. „Byla by na tebe tak pyšná.“

„Díky, tati,“ hlesla Emmie skrz knedlík, který se jí vytvořil v krku. Ona ale pochybovala, že by na ni byla matka pyšná. Když byla Margie Swensonová ještě naživu, snažila se přimět svou dceru, aby navzdory

nikdy nekončícím domácím povinností nezapomínala na to, jak dokáže být život krásný.

Emmie neztrácela naději, že se jednou bude matčinou radou řídit. Jen ne dnes. Ve svůj svatební den.

Šťěstí v otcových očích trochu pohaslo. „Děje se něco?“

Emmie se přinutila k úsměvu. „Ne, samozřejmě, že ne.“ Vstala od toaletního stolku a vešla do pruhu červnového slunce, jehož zlatavé paprsky rozzářily saténovou sukni svatebních šatů. Původně patřily matce, ale Emmii v jejím současném stavu byly trochu těsné. Měla si je nechat u švadleny povolit v pase, jenomže ještě před dvěma týdny jí seděly dobře. Právě tehdy souhlasila, že se provdá za Harolda Eklunda. Muže, kterého nemilovala. Muže, kterého nikdy ani nepolíbila.

Emmie sáhla po drobné kytici rudých růží, svatebním daru od dědečka její nejlepší přítelkyně, který vlastnil květinářství. Naposledy se zkontrolovala ve velkém zrcadle. Šaty byly opravdu moc těsné a pevně obepínaly její těhotenské břicho a plná prsa.

Spatřila svůj vyděšený výraz. Téměř sama sebe nepoznávala. Oči si obtáhla tmavou linkou, na řasy nanesla řasenku a rty přetřela červenou rtěnkou. Vlasy si stáhla dozadu a zakryla je krajkovým závojem, který také patřival matce. Tylová čelenka jí neseděla a nehezky trčela do všech stran.

Teď v duchu hořce zalitovala, že nepřijala Honořinu nabídku, že jí zařídí profesionální kadeřnici a vizážistku. Honora byla její nejlepší přítelkyně a dnes jí měla jít za svědkyni. Jenže v noci musela narychlo odjet kvůli svému dědečkovi, který se vážně zranil během plavby po Karibiku.

„*Dědeček už se cítí lépe,*“ řekla jí včera Honora úzkostlivě, když pozdě večer volala. „Tak moc mě mrzí, že zmeškám tvou svatbu.“

„Vyříd' mu, že děkuji za ty květiny. Doufám, že brzy bude v pořádku.“

„Slibuju, že to společně oslavíme hned, jak se vrátím.“ Kamarádka se odmlčela, než se zeptala: „A jsi si tou svatbou opravdu jistá? Najednou mi to připadá strašně ukvapené.“

Emmie ji ubezpečila, že ano. Ale pravdou bylo, že si nebyla jistá ani trochu. Možná bylo nakonec dobře, že tu Honora nemohla být. Už tak dalo Emmii dost práce hrát šťastnou nevěstu. Honoru by v žádném případě neobelhala.

Ale raději se provdá za někoho, koho nemiluje, než aby způsobila ještě větší skandál. Celý měsíc se v širokém okolí nemluvílo o nikom jiném než o Emmii Swensonové. Oteplilo se, takže už dál nemohla schovávat své těhotenské břicho pod tlustými svetry. Otec a bratři na ni naléhali, aby jim prozradila, kdo ji svedl a opustil. Emmie jim tvrdila, že šlo o známost na jednu noc, kterou prožila v Riu, kam odjela na obchodní jednání se svým šéfem Theem Katrakisem. Což byla v podstatě pravda.

Theo.

Nechtěla na něj ani pomyslet.

V jedné ruce sevřela kytici růží a druhou se chytila svého otce.

„Opatrně, zlatíčko,“ hlesl, když mu zaryla prsty do paže. „Bez panáka whisky nejsem tak sebejistý jako dřív.“

„Promiň.“ Uvolnila své sevření a usmála se tak, až se bála, že chytne křeč do tváří. „Víš, že jsem na tebe pyšná, tati.“

Poplácá ji po dlani a do modrých očí mu vhrkly slzy. „I já jsem na tebe pyšný. Je to dobrý člověk. S ním se ti bude dobře žít.“

I Emmie v to doufala. Když jí před sedmi měsíci zemřela matka, celou rodinu zachvátila bolest a žal. A když se provalilo Emmiino těhotenství, museli její bratři bránit její čest v několika hospodských rvačkách a otec utápěl smutek v alkoholu.

Až Harold Eklund, postarší vdovec a rodinný přítel, který celá léta žil sám, jí nabídl domov, výměnou za to, že se mu bude starat o dům. Nešlo o lásku, a už vůbec ne o sex. Harold byl milý, laskavý muž. Stýskalo se mu po vnoučatech, která vídal jen zřídka, taky proto chtěl Emmii pomoci. Byla mu v té chvíli tak vděčná. Rozhodla se, že dál bude dohlížet i na otcovo účetnictví, alespoň prvních pár měsíců. Bude tak mít dost času rozmyslet si, co dál.

Od chvíle, co před dvěma týdny oznámila své zasnoubení, už se její bratři nevraceli večer domů zbití a otec mohl zase chodit s hlavou vztyčenou.

Emmie si byla jistá, že dokáže žít bez lásky. Ostatně, láska přináší jen zlomená srdce.

Zatímco stáli v předsálí kostela, otec jí věnoval upřený pohled. „Harold ti bude dobrým mužem.“ Zaváhal, načež pokračoval: „Ale manželství je na dlouho...“

Emmie se zhluboka nadechla a přikývla. „Jsem si jistá.“

Karl Swenson si skousl spodní ret a s nejistým úsměvem se otočil ke dveřím do kaple a otevřel je.

Zahřímala ohlušující varhanní hudba. Jakmile překročili práh kostela, hosté namačkaní v uličkách vstali. Všichni se přišli podívat, jak si zneuctěná, těhotná Swensonovic dcera bere za manžela starého vdovce.

Jako malá občas Emmie toužila po tom, aby ji všichni *viděli*. Ale teď, zatímco každý zíral na její oblé těhotenské břicho, které špatně padnoucí satební šaty nedokázaly skrýt, si přála jen, aby se mohla někam schovat.

Za to může Theo, našeptával jí tence vnitřní hlásek. *Ta noc s ním...*

Emmie tu vzpomínku rychle zaplašila. Nesmí na Thea myslet, ne teď, když se má za okamžik provdat za jiného muže.

Podívala se na Harolda Eklunda, který na ni čekal na konci uličky. Zářivě se na ni usmíval, pohupoval se na patách, řídké šedé vlasy pečlivě sčesané dozadu. Omšely oblek mu byl trochu těsný.

Pomalu procházela uličkou, a přitom shlédla na zasnubní prsten s drobným diamantem.

„Betty by si přála, abys ho nosila,“ řekl jí Harold před dvěma týdny s očima zarudlýma od pláče. „Věci jsou od toho, aby se používaly, říkávala. Byla by ti vděčná, že se o mě postaráš, dokud se s ní opět nebudu moci setkat.“

S otcem došli k oltáři, kde na ně čekal ženich i oddávající. Varhany ztichly a rozhostilo se hrobové ticho.

Kněz o ni krátce zavadil pohledem a poté promluvil silným hlasem: „Drazí snoubenci, sešli jsme se tu dnes...“

Emmie jeho slova téměř nevnímala. Matně si uvědomovala, jak otec pustil její ruku a svěřil ji Haroldovi.

Manželství je na dlouho.

Srdce jí divoce bušilo. Snažila se připomenout si, proč tohle všechno dělá, proč se chystá navždy svázat svůj život s mužem, který je jí téměř cizí...

Protože když se na svého ženicha podívala, nebyly to Haroldovy světle modré oči, které spatřila. V duchu viděla jiné, černé, skrývající nebezpečí. Zachvěla se, když si vzpomněla na tu temnotu. Na ten žár...

„Pokud někdo z přítomných zná důvod, proč by toto manželství nemělo být uzavřeno,“ prohlásil oddávající, „nechť promluví nyní, nebo ať mlčí navždy.“

„Zadržte! Hned!“

Jakmile Emmie zaslechla ten hluboký mužský hlas, kamenná podlaha se pod ní zachvěla. Otočila se a zalapala po dechu.

U dveří do kostela stál mohutný muž, celý v černém, a jeho rozžhavené černé oči se jí vpalovaly až do duše.

Theo.

Hned to ráno, kdy se Theo Katrakis probudil v posteli vedle Emmie Swensonové, věděl, že udělal obrovskou chybu.

Ale co už? Jeho život tvořila dlouhá řada chyb. Každou jen hodil za hlavu a šel dál. Chyby mu nezabránilly v tom, aby se stal úspěšným. Theo byl přesvědčený, že je to naopak – že díky nim je *ještě* úspěšnější.

Všichni mluvili o tom, jak je důležité nalézt v životě rovnováhu – nežít jen prací, ale věnovat se i přátelům a rodině, najít si čas na koníčky, pečovat o své okolí a dopřávat si drobné radosti. A lásku – především najít svou životní lásku.

Jenomže to nebyla cesta k dosažení mnohamilionového bohatství. Právě naopak – aby toho člověk dosáhl, bylo nutné ignorovat všechno ostatní a soustředit se jen na jednu jedinou věc, věnovat jí šestnáct, osmnáct, klidně i dvacet hodin denně a pak si na chvíli zdřímnout. Vstát a znovu pracovat. A další den znovu a znovu.

Nepotřeboval přátele, drobná potěšení nebo ztrácet čas s koníčky. Neznal ani jednoho ze svých sousedů z luxusní budovy na Manhattanu. Nemovitosti, které vlastnil po celém světě, byly všechny pečlivě izolované od okolního světa. Byl sirotek, takže o rodinu se naštěstí starat nemusel.

A láska, láska na celý život? Po té toužil ze všeho nejméně.

Proto byl Theo ve svých dvaatřiceti letech stále svobodný a bezdětný. Měl zkrátka lepší věci na práci. Do svých šestnácti se jako sirotek potloukal po ulicích Atén, dokud ho jeho strýc, otcův bratr, nevzal s sebou do New Yorku. Po strýcově smrti se Theo

plně vrhl do rozvoje vlastní realitní firmy. Když mu bylo pětadvacet, působila jeho realitní společnost po celých Státech a o pět let později vstoupil na mezinárodní trh.

Záleželo mu jen na práci, na ničem jiném. Práce přinášela moc a peníze.

Takže když mu Emmie telefonovala do Ria z New Yorku, kam odjela na matčin pohřeb, a dala výpověď, jen pár dní po jejich společné noci, nepovažoval to za nic hrozného. Ano, bylo to poněkud nepříjemné, ale byl přesvědčený, že najít novou asistentku nebude nic těžkého.

A měl pravdu. Hodil to za hlavu a celých sedm měsíců se do New Yorku nevrátil. Ne proto, že by se Emmii chtěl vyhýbat. Prostě to tak vyšlo.

Jenomže včera mu zavolal Nico, jeden z těch několika přátel, které měl. A Theovi v té chvíli došlo, že to, že se před sedmi měsíci vyspal se svou sekretářkou, byla mnohem větší chyba, než by si kdy dokázal představit. Tahle chyba mohla navždy změnit celý jeho život.

Zrovna mířil na rozkošný malý ostrov Lyra, kde si právě pořídil novou nemovitost. A zatímco se do tmavě tyrkysových vod Egejského moře nořilo rudé slunce, dozvěděl se Theo, že jeho bývalá sekretářka se vdává. Protože byla těhotná.

Nico si odfrkl. *„Tys to nevěděl? Vážně ses nestaral o nic jiného než o práci. Honoře se svěřila, že v Riu prožila románek na jednu noc. Podle mě se nechala sbalit v baru nějakým cizincem, o kterém ani neví, jak se jmenuje.“*

Thea polil studený pot. *„To není možné.“* Emmie otěhotněla potom, co v Riu prožila románek na jednu noc?

„Taky tomu nedokážu uvěřit. Vždycky mi připadala taková tichá a rozumná.“ Na okamžik se odmlčel. *„Muselo se to stát někdy těsně před tím, než jí zemřela*

matka. Ty sis nevšiml, že by se kolem ní někdo motal?“

„Ne.“ Theo si vybavil, jak se jí zachvěly rty, když ji tehdy v noci objal, její neohrabané pohyby, její nejistotu. Nevěděla, co si má počít, dokonce ani netušila, jak ho má políbit. Všechno to pro ni bylo poprvé.

Ráno přišel ten příšerný telefonát – její matka zemřela. Theo ani na okamžik neuvěřil tomu, že by hned poté, co narychlo odjela na pohřeb do New Yorku, přemožená žalem, vplula do náruče jiného muže. Takže otcem jejího dítěte musel být Theo.

A ona mu to nikdy neřekla.

„*Bere si nějakého staršího muže, rodinného známého z Queens,*“ pokračoval Nico. „*Dokonce ani Honora netuší, proč to dělá. Chtěli jsme jí pomoci, ale ona prý nestojí o žádnou charitu. Napadlo mě, že bys ji mohl nabídnout, aby se vrátila do práce. Kdyby se náhodou vdávala čistě z rozumu.*“

Vdává se čistě z rozumu?

„*Musím si ho vzít, moje děťátko. Bez něho to nezvládneme.*“

Theo v duchu slyšel matčin rozrušený hlas. Naklonil se přes zábradlí paluby jachty a v ruce sevřel telefon. Vší silou tu vzpomínku potlačil. „Však si může dělat, co chce.“

„*Co se mezi vámi dvěma stalo?*“ vyhrkl najednou Nico. „*Myslel jsem, že Emmie odešla z práce, protože se musela postarat o rodinu. Ale přijde mi divné, že tě nepozvala na svatbu.*“

„Přece víš, že jsme nikdy nebyli přátelé,“ odpověď vyhýbavě.

„*Ale stejně, připadá mi to jako... To ne!*“ Nico zalpal po dechu. „*To tys ji svedl! Řekni mi, že to dítě není tvoje.*“

K čertu s jeho všímavostí!

„*Theo?*“

„Ne,“ pronesl ztěžka. „Nesvedl jsem ji.“

V podstatě to byla pravda. Ale co se stalo tu noc, pořád byla jeho chyba. Jen jeho.

Theo se dávno smířil s tím, kým je.

„Jsi sobecký, bezcitný bastard!“ křičela na něj jeho poslední přítelkyně, když se s ní rozcházel na oslavě jejich výročí.

Copak mohl něco namítat? Vždyť měla pravdu.

Ale jednom díky tomu, že byl sobecký, bezcitný bastard se dostal tam, kde byl dneska. Pokud se nějaká žena rozhodla, že se do něj zamiluje, obzvláště po tom, co ji varoval, aby to nedělala, mohla si za to sama.

A pak jeho bývalá sekretářka dala výpověď, zrovna uprostřed zásadního jednání v Tokiu, jenom kvůli tomu, že se do něj zamilovala, jak přiznala. Tahle jeho aféra ho stála miliony. Největší ironií bylo, že s tou ženou nikdy nespal.

Zoufale za ni hledal náhradu. A právě na letní party v Nikově domě v Hamptonu poznal Emmii Swensonovu, obyčejnou a paličatou kamarádku Nikovy manželky. Uvědomil si, že se na místo sekretářky dokonale hodí, a to hned ze tří důvodů: byla naprosto důvěryhodná, profík, když šlo o čísla, a z hloubi duše jím opovrhovala.

Skoro ho rozesmálo, s jakým otráveným výrazem Emmie přijala jeho nabídku. Jenomže potřebovala peníze, aby měla z čeho zaplatit matčiny účty za léčbu rakoviny, protože instalatérská firma jejího otce se dostala do finančních potíží. Takže když jí nabídl čtyřnásobný plat, neměla jinou možnost.

„Jenom mi slib, že se do mě nikdy nezamiluješ,“ řekl jí.

V levandulově modrých očích jí pobaveně zasvítilo, až skoro zkrásněla. „To vám klidně slíbím, Theo. To dřív začnou padat trakaře, než bych se do vás zamilovala.“

A pak si potřásli rukou.

Ukázalo se, že měl pravdu. Když jí nabídl tak velký plat, neskutečně riskoval, ale risk se mu většinou vyplácel. Začátky sice byly krušné, ale postupem času se z Emmie stala ta nejlepší sekretářka, jakou kdy měl: pečlivá, precizní a naprosto nepřekonatelná v tom, ochránit ho před vším, čím se nechtěl zabývat. Za necelý rok zvládla dokonale zorganizovat jeho diář, perfektně vedla poznámky a korespondenci a stala se jeho nelítostným ochráncem.

Celou tu dobu mu nepřišla atraktivní. Do práce chodila pouze v nepadnoucích a nehezkyých kostýmcích. Teprve až tu noc objevil něžné, neuvěřitelně krásné tělo a náruživou, smyslnou ženu, se rty horkými jako oheň.

Teprve až tu noc v Riu –

Ne. Nesmí na to vůbec myslet.

Theo svíral telefon, osamoceně stál u zábradlí a zíral do západu slunce hrající všemi odstíny rudé.

Pokoušel se sám sebe přesvědčit, že Emmiina svatba je nakonec to nejlepší řešení. Dokonce i v případě, že si bere jenom nějakého starého rodinného přítele. Třeba s ním nakonec bude šťastná. Třeba bude schopný s ní sdílet své city. Třeba bude schopný *vůbec* něco cítit.

Ne jako Theo. On už se nikdy nezmění. Alespoň ne k lepšímu.

Už se chystal Nikovi odseknout, že mu na tom nezáleží. Prostě požádá svou novou sekretářku, aby jí poslala nějaký neosobní dárek. Nic víc. Je mu to přece fuk. Jenomže...

Šlo o jeho dítě.

„Takže Emmii zavoláš?“ naléhal na něj Nico. „Nabídneš jí, aby se vrátila do práce?“

„Víc než to,“ sykl zlověstně. „Půjdu na tu svatbu a promluvím s ní osobně.“

Theo zavěsil a přikázal posádce, aby jachtu co nejrychleji obrátili zpátky do Atén. Procházky po ostrově

musí počkat. Nařídil své sekretářce, aby zajistila, že jeho soukromé letadlo bude připravené k odletu.

Během letu přes Atlantik skoro nespál. Tentokrát mu let přišel ještě delší než jindy. Snažil se zachovat klid, ale srdce mu zběsile bušilo a lomcoval jím vztek.

Emmie mu zatajila dítě.

Nedala mu vůbec žádnou šanci.

Letadlo přistálo na okraji New Yorku a na letišti už na něj čekala motorka. Na ní se tam dostane rychleji než autem. Nastartoval a vyrazil do Queens, nebezpečně se proplétal skrz hustou dopravu a motorka pod ním zběsile řvala.

Zůstane klidný. Chladný. Musí. Přestat se ovládat znamená ukázat slabost, projevit starost.

Starý kamenný kostel, v němž se svatba konala, byl vtěsnaný mezi barvami hýřícími obchody a staršími bytovými domy. Právě tady, v dělnické čtvrti, která byla veselejší a živější než Manhattan, společně vyrůstaly Nikova manželka a Emmie. Když Theo zaparkoval svou motorku, prohnal se okolo pes a vesele poštěkával na pár dětí, které se opodál projížděly na koloběžkách.

Sundal si helmu a pověsil ji na řídku motorky. Se zachmuřeným výrazem přešel přes ulici, vyšel příkré kamenné schody ke dveřím kostela a potichu je otevřel.

Obřad už začal a kněz pronášel svou řeč. Theovy motorkářské boty duněly na dlažebních kostkách. Jakmile poprvé spatřil postaršího ženicha, zajíkl se. Tak toho si Emmie vybrala? Místo *něho*?

V tu chvíli se nevěsta otočila. Spatřil svou sekretářku, její trochu přísný nosík a srdčitý obličej skrytý pod staromódním závojem, z něhož jí krajka trčela do všech stran. Tvářila se téměř zoufale, a nebylo divu. Říkalo se, že každá nevěsta je krásná. Jenomže svatební šaty, které měla na sobě, jí vůbec neseseděly a těsně přiléhaly k jejím plným nádrům. *A velkému břichu.*